

תת"ע (עכו) 7432-04-24 - אכרם עתאמלה נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 7432-04-24 - אכרם עתאמלה נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 7432-04-24

אכרם עתאמלה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[24.12.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 10.11.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 9.12.2024.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).
את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות וזאת מהנימוקים הבאים:

עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לשיבה ביום 10.11.2024 נמסר לידי "הנמען הרשום" עוד ביום 14.05.2024; המבקש לא התמודד כלל עם קיומו של אישור מסירה כדן חרף העובדה כי הדבר הוזכר מפורשות במסגרת פרוטוקול הדיון. טענת המבקש כי לא קיבל כל זימון נטענה כלאחר יד ולפיכך לא ניתן לקבלה; יתירה מזו, המדובר בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו, על כן קיימת חובת מעקב אחרי מועד הדיון ביתר שאת; בעניין זה אף אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייבב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לטענת המבקש לפיה אילו ידע אודות מועד הדיון, אזי היה מגיש בקשת דחייה לאור קיומו של תור רפואי בבי"ח, הרי שגם טענה זו אין בה כדי להועיל למבקש, שכן כל שצורף לבקשה היה מסרון המלמד אודות זימון לבדיקה רפואית אולם לא הונחה בפניי שום אינדקציה לפיה המבקש אכן התייבב לאותה בדיקה. זאת ועוד, גם אם הייתי מניחה כי המבקש אכן התייבב לאותה בדיקה, הרי שעדיין אין למבקש זכות קנויה לדחיית מועד הדיון, ובהעדר החלטה המורה על דחיית מועד הדיון, היה על המבקש להתייבב לדיון בעניינו; בהקשר זה ראה עפ"ת 42317-04-24 זובידאת נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

"הלכה פסוקה היא, כי הגשת בקשה לדחיית הדיון אינה גושפנקא להעדר ממנו, אלא בכפוף להחלטת בית המשפט..."

בנסיבות, המבקש זומן כדן ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייבב לדיון.

באשר לטענה בדבר עיוות דין, הרי שגם טענה זו דינה להידחות.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה וכי שלילת זכותו להשמיע את דבריו תגרום לו לעיוות דין, אולם לא פירט כלל את כפירתו; ברע"פ סאלם נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. סיכומי של דבר, משלא עמד המבקש בתנאים הקבועים בדין המאפשרים את הארכת המועד להישפט, הבקשה נדחת.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשפ"ה, 24 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.